

Knihovní soud zamítl návrh Bohumila K-a, by na ideální desetině nemovitostí, připsané dosud Rosalii K-ové ve vl. čís. 72, bylo vloženo na základě tržové smlouvy vlastnické právo pro navrhovatele. Důvody: Na nemovitostech vložka číslo 72 jest poznamenána žaloba o zrušení spoluvlastnictví k této nemovitosti. Podle výsledku tohoto sporu není jisto, zdali a jaký ideální díl nemovitosti případně prodávatele, a bylo proto žádost zamítnouti. Rekursní soud vyhověl knihovní žádosti Bohumila K-a. Důvody: Poznámka o rozdělení spoluvlastnictví k nemovitostem má v zápětí, že, kdyby ve sporu zvítězila žalobkyně, k jejíž žádosti povolil soud poznámku, nemůže převod knihovního spoluvlastnictví na třetí osobu zabránit exekuci k rozdělení nemovitosti podle pravoplatného rozsudku. Nemůže tedy tato poznámka býti na závadu vkladu převodu vlastnického práva, neboť nedotýká se disposičních práv žalované. Avšak ani další poznámka zatimního opatření usnesením ze dne 27. září 1933 zapsaná nemůže býti na závadu kladnému vyřízení stížnosti, poněvadž stížnost jest vyřídití podle stavu, kdy byl podán původní knihovní návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Růženy Š-ové.

Důvody:

Stěžovatelce lze přiznati právo k dovolacímu rekursu jen proto, že na ideální desetině nemovitostí vložka čís. 72 podle usnesení krajského soudu civilního v Brně z 27. září 1933 bylo poznamenáno prozatimní opatření zázem zcizení, zatížení nebo zastavení tohoto spoluvlastnictví. Správně však uznal rekursní soud, že toto prozatimní opatření nemůže býti na závadu kladnému vyřízení rekursu a knihovního návrhu, poněvadž rekurs jest vyřídití podle stavu, kdy byl podán původní knihovní návrh, tedy podle stavu v den 4. července 1933. Dovolací rekurs není opodstatněn a stačí odkázati na správné, stavu věci i zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení, které nebyly vývody dovolacího rekursu vyvráceny. Správně rekursní soud uznal, že poznámka žaloby o rozdělení spoluvlastnictví nemůže omezití spoluvlastníka (zde dokonce žalobkyni samu, jejíž žaloby Ck IIa 1580/32 se ona poznámka podle dovolacího rekursu týká) v právu disposičním s jeho ideálním spoluvlastnickým podílem. Podle § 126 druhý odstavec knih. zákona, jenž vzhledem k § 1 (2) zákona čís. 100/31 nepozbyl platnosti ustanovením § 40 (3) téhož zákona, nesmějí v rekursu býti činěny nové údaje, totiž nelze přihlížeti k novotám v dovolacím rekursu, jež stěžovatelka nemůže uplatňovati dovolacím rekuresem proti usnesení vydanému v knihovní věci.

Čís. 13693.

Odklad exekuce proti zemědělcům (zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n.).

Nebyla-li exekuce v době do konce března 1934 odložena z úřadu a dlužník dosud neučinil návrh na její odklad, není závady, by nebylo v exekučním řízení pokračováno, a nelze mluvíti o bezvýslednosti exekuce podle § 47 druhý odstavec ex. ř.

(Rozh ze dne 27. června 1934, R II 313/34.)

Vymáhající věřitel odůvodnil návrh, by povinnému bylo uloženo, předložit seznam jmění a vykonati vyjevovací přísahu, tím, že sice bylo k vydobytí vymáhané pohledávky zabaveno 10 koňů, že však vzhledem k ustanovení zák. ze dne 5. května 1933 čís. 74 sb. z. a n. nemůže toho času docílití uspokojení své pohledávky, že jen vykonáním vyjevovací přísahy lze zjistiti předměty, jichž prodejem by mohla býti uspokojena vymáhaná pohledávka. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 47 druhý odstavec ex. ř. může býti dlužníku uloženo, by předložil seznam jmění a vykonal vyjevovací přísahu, jen zůstane-li výkon exekuce pro peněžitě pohledávky bez výsledku, poněvadž u dlužníka nebyly zabaveny věci, které mohly býti vzaty do exekuce nebo poněvadž shledány byly jen takové věci, jichž nedostatečnost pro jejich malou hodnotu nebo zástavní práva pro jiné věřitele již zřízená jasně na jevo vychází, nebo na které jiné osoby činí nárok. Nejsou-li tyto podmínky splněny, nelze dlužníku uložití výkon vyjevovací přísahy, jelikož podmínky vyjevovací přísahy jsou v § 47 ex. ř. vypočteny výčetmo. Vymáhající strana ani netvrdí, že předpoklady § 47 ex. ř. jsou splněny a nevychází ani ze zájemního protokolu na jevo nedostatečnost zabavených předmětů pro uspokojení vymáhající strany. Kdyby uložení vyjevovací přísahy bylo přípustné, ač tu je k uspokojení vymáhající strany dostatečné jmění, jež však prozatím nemůže býti zpeněženo, byl by zemědělec na tom hůře než jiný dlužník, což zajisté není úmyslem zákonodárce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle nyní platného zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. jest rozeznávati období do 31. března 1934 a období po dotčeném dni až do ukončení účinnosti zákona. Jen v prvním období nelze proti zemědělcům prováděti nucený prodej zabavených svršků se zemědělstvím souvisejících a buďtež prodeje v době do 31. března již nařízené odloženy z úřadu (§ 1 odst. (1) a § 6 odst. (3)). V druhém období nezakročuje exekuční soud z úřadu, nýbrž povoluje odklad exekuce až po dni 31. prosince 1934 jen k návrhu dlužníkovu (§ 1). V tomto případě nebyla exekuce v době do konce března 1934 odložena z úřadu a dlužník dosud nečinil návrh na její odklad, pročez není závady, by nebylo v exekučním řízení pokračováno. Nelze tedy dosud mluvit o bezvýslednosti exekuce podle § 47 druhý odstavec ex. ř., pročez návrh vymáhajícího věřitele, by povinný byl přidržen k vyjevovací přísaze, byl právem zamítnut.

Čís. 13694.

Výklad čl. XVII. kolektivní smlouvy zaměstnanců nemocenských pojištěnoven, že definitivní zaměstnanec má nárok na plné služební požitky po dobu jednoho roku v nemoci, spojené s nezpůsobilostí k vykonávání služby.